Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

17. ožujka 2016.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Porez na dodanu vrijednost – Direktiva 2006/112/EZ – Članak 135. stavak 1. točka (a) – Izuzeće u području osiguranja – Pojam ‚transakcije osiguranja' i ‚povezane usluge koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju' – Usluge likvidacije šteta koje se pružaju u ime i za račun osiguratelja"

U predmetu C-40/15,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Naczelny Sąd Administracyjny (Vrhovni upravni sud, Poljska), odlukom od 19. studenoga 2014., koju je Sud zaprimio 2. veljače 2015., u postupku

Minister Finansów

protiv

Aspiro SA, prije: BRE Ubezpieczenia sp. z o.o.,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, predsjednica vijeća, A. Arabadjiev, J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund (izvjestitelj) i S. Rodin, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: K. Malacek, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 2. prosinca 2015.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za Minister Finansów, B. Rogowska-Rajda kao i J. Kaute i M. Lubiński, u svojstvu agenata,

— za Aspiro SA, M. Szafarowska kao i T. Michalik i M. Spychalski, porezni savjetnici,

— za poljsku vladu, B. Majczyna i K. Maćkowska, u svojstvu agenata,

— za vladu Ujedinjene Kraljevine, L. Christie i S. Brandon, u svojstvu agenata, uz asistenciju E. Mitrophanous, *barrister*,

— za Europsku komisiju, L. Lozano Palacios i M. Owsiany-Hornung, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: poljski

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 23. prosinca 2015.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 135. stavka 1. točke (a) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.; u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Ministera Finansów (ministar financija) i društva Aspiro SA, prije: BRE Ubezpieczenia sp. z o.o. (u daljnjem tekstu: Aspiro) u vezi s poreznim tumačenjem u pogledu izuzeća usluga likvidacije šteta koje Aspiro pruža u ime i za račun društva za osiguranje od poreza na dodanu vrijednost (PDV).

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Članak 135. stavak 1. točka (a) Direktive o PDV-u određuje:

„Države članice obvezne su izuzeti sljedeće transakcije:

(a) transakcije osiguranja i reosiguranja, uključujući povezane usluge koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju.“

4 Navedeni članak 135. stavak 1. točka (a) odgovara članku 13. dijelu B točki (a) Direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena porezna osnovica (SL L 145, str. 1.) kojega je i zamijenio.

5 Članak 135. stavak 1. točke (d) i (f) Direktive o PDV-u predviđaju izuzeće dvaju drugih tipova transakcija:

„(d) transakcije, uključujući ugovaranje, koje se odnose na depozitne i tekuće račune, plaćanja, transfere, dugove, čekove i druge utržive instrumente, ali isključujući naplatu dugova;

[...]

(f) transakcije, uključujući ugovaranje ali ne i upravljanje ili pohranu, dionicama, udjelima u društvima ili udruženjima, dužničkim i ostalim vrijednosnim papirima, ali isključujući dokumente kojima se utvrđuje vlasništvo nad robom i pravima i vrijednosnim papirima iz članka 15. stavka 2.“

Poljsko pravo

6 Zakonom o porezu na robu i usluge (ustawa o podatku od towarów i usług) od 11. ožujka 2004., u verziji primjenjivoj u vrijeme kada su se dogodile činjenice u glavnom postupku (Dz. U. 2011., br. 177, pozicija 1054, u daljnjem tekstu: Zakon o PDV-u), u članku 43. stavku 1. točki 37. propisano je:

„Od poreza su izuzete usluge osiguranja i reosiguranja, usluge zastupnika u pružanju usluga osiguranja i reosiguranja kao i usluge koje osiguratelj pruža u sklopu ugovora o osiguranju koje je potonji sklopio za račun trećih osoba, ali isključujući ustupanje prava stečenih u sklopu ugovora o osiguranju i reosiguranju.“

7 U skladu s člankom 43. stavkom 13. tog zakona:

„Također je od poreza izuzeta i usluga koja je sastavni dio usluge iz stavka 1. točaka 7. i 37. do 41. koja sama po sebi čini zasebnu cjelinu, ali je nužna i svojstvena pružanju usluge koja je izuzeta u skladu sa stavkom 1. točkama 7. i 37. do 41.“

Glavni postupak i prethodno pitanje

8 Aspiro, trgovačko društvo sa sjedištem u Varšavi, obveznik je PDV-a. To društvo, u ime i za račun jednog društva za osiguranje i na temelju ugovora s potonjim, pruža sve usluge u vezi s likvidacijom šteta. Naknadu prima po fiksnoj stopi, ovisno o vrsti konkretne štete.

9 Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da Aspiro nije ni društvo za osiguranje, ni posrednik ni zastupnik u osiguranju. To društvo konkretno nema nikakvu obvezu prema osiguranicima. U sklopu navedenog ugovora ono obavlja sljedećih 18 poslova, a neke od njih povjerava vanjskom podugovaratelju:

— zaprimanje odštetnih zahtjeva;

— upisivanje šteta u informatički sustav i ažuriranje prikupljenih informacija tijekom postupka likvidacije šteta;

— određivanje uzroka i okolnosti nastanka štete, uključujući pregled imovine i mjesta nastanka štete, sastavljanje potrebne dokumentacije i poduzimanje nužnih koraka za utvrđivanje odgovornosti, iznosa štete i naknade te ostale usluge na koje korisnici osiguranja imaju pravo;

— preuzimanje brige o komunikaciji s klijentom, uključujući zakonske obavijesti oštećenicima ili osiguranicima i o komunikaciji s ostalim subjektima koji sudjeluju u postupku likvidacije šteta;

— meritorno rješavanje odštetnih predmeta, analiza prikupljene dokumentacije i donošenje meritorne odluke;

— tehnička procjena i moguće dodatne procjene u slučaju automobilskih šteta;

— izrada foto-dokumentacije koja pokazuje opseg štete;

— umnožavanje dokumenata koji su potrebni za prijavu šteta;

— izrada cjelokupne dokumentacije koja je nužna za odštetni zahtjev i druge usluge;

— pohranjivanje dokumentacije o štetama;

— priopćavanje informacija korisniku osiguranja o likvidaciji štete i njegovim pravima;

— pokretanje postupaka protiv trećih osoba, osim sudskih postupaka;

— ispitivanje prigovora i pritužbi u pogledu likvidacije šteta;

— stavljanje na raspolaganje korisniku spisa predmeta koji se tiče štete;

— pripremanje naloga za plaćanje i njihovo izvršavanje u informatičkom sustavu;

— slanje i primanje korespondencije u vezi s likvidacijom štete;

— sastavljanje, na klijentov zahtjev, izvješća o upravljanju odštetnim zahtjevima;

— bilo koji drugi posao koji je potreban za likvidaciju šteta na temelju ugovora o osiguranju, a koji je u vezi s prethodno opisanim poslovima.

10 Aspiro je podnio ministru financija zahtjev za porezno tumačenje kako bi saznao jesu li usluge likvidacije šteta koje pruža izuzete na temelju mjerodavnog Zakona o PDV-u.

11 Prema Aspirovu mišljenju, poslovi koje na temelju ugovora o nalogu obavlja u ime i za račun društva za osiguranje poslovi su osiguranja u smislu poljskog prava. One čine zasebnu cjelinu koja je potpuno povezana s djelatnošću tog društva za osiguranje, bez koje ono ne može i koja nema posebnu svrhu sama za sebe. Aspiro smatra da su ti poslovi dio pružanja jedinstvene i složene usluge koju treba u cijelosti izuzeti od oporezivanja.

12 U poreznom tumačenju od 31. kolovoza 2012. ministar financija samo je djelomično potvrdio Aspirovo stajalište. Naime, izrazio je mišljenje prema kojem u pojam posla osiguranja ulazi samo peta kategorija poslova, to jest meritorno rješavanje odštetnih predmeta, uključujući analizu relevantne dokumentacije i donošenje odluke o osnovanosti odštetnog zahtjeva. Zaključio je da su svi ostali poslovi koje Aspiro obavlja povezani s likvidacijom šteta, ali sami nisu poslovi osiguranja. Prema shvaćanju navedenog ministra, oni stoga nisu izuzeti od oporezivanja s obzirom na to da je riječ o tehničkim i administrativnim poslovima koji se mogu obavljati i u sklopu drugih djelatnosti koje ne obuhvaćaju poslove osiguranja.

13 Aspiro je protiv tog poreznog tumačenja podnio tužbu pred Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Vojvodski upravni sud u Varšavi). Taj sud prihvatio je tužbu i poništio navedeno porezno tumačenje smatrajući da je poljski zakonodavac propisao i šire izuzeće od onoga u Direktivi o PDV-u, ali je pritom zaključio i da se ministar financija protiv poreznog obveznika ne može pozivati na strože odredbe te direktive.

14 Ministar financija podnio je žalbu protiv te presude.

15 S obzirom na dvojbe u pogledu toga proširuje li se odredbom poput one iz članka 43. stavka 13. Zakona o PDV-u odredbe članka 135. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u na pogrešan način i mogu li se usluge poput onih koje pruža Aspiro izuzeti od oporezivanja, Naczelny Sąd Administracyjny (Vrhovni upravni sud) odlučio je prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li članak 135. stavak 1. točku (a) Direktive o PDV-u tumačiti tako da su usluge poput onih u ovom predmetu, koje za osiguravajuće društvo provodi treća osoba u ime i za račun osiguravatelja, pri čemu treća osoba nije ni u kakvom pravnom odnosu s osiguranikom, obuhvaćene izuzećem navedenim u toj odredbi?“

O prethodnom pitanju

Dopuštenost

16 Aspiro tvrdi da je u sporu u glavnom postupku riječ samo o tumačenju nacionalnog prava i da se, stoga, ne odnosi na pravo Unije. Prema mišljenju tog društva, postavljeno pitanje zbog toga je irelevantno za donošenje odluke u tom postupku pa je, prema tome, nedopušteno. Aspiro naglašava da čak i ako se člankom 43. stavkom 13. Zakona o PDV-u dodaje izuzeće koje nije predviđeno člankom 135. stavkom 1. točkom (a) Direktive o PDV-u, nacionalna tijela protiv pojedinca ne mogu primijeniti strože odredbe te direktive.

17 U tom smislu valja podsjetiti da je u okviru suradnje između Suda i nacionalnih sudova koja je određena člankom 267. UFEU-a samo na nacionalnom sucu pred kojim je pokrenut postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da, uzimajući u obzir posebnosti predmeta, ocijeni kako činjenicu koliko mu je potrebna prethodna odluka da bi donio svoju presudu tako i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Slijedom toga, budući da se postavljeno pitanje odnosi na tumačenje prava Unije, Sud je načelno dužan donijeti odluku. O prethodnom pitanju koje je postavio nacionalni sud može se odbiti odlučiti samo ako je očito da zatraženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, ako je problem hipotetski ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima da bi se mogao dati koristan odgovor na upućena pitanja (vidjeti presude PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2001:160, t. 38. i 39. kao i Melki i Abdeli, C-188/10 i C-189/10, EU:C:2010:363, t. 27.).

18 U ovom slučaju, valja podsjetiti da je sud koji je uputio zahtjev dužan, koliko je to moguće, tumačiti nacionalno pravo u skladu s pravom Unije (vidjeti osobito presudu Pfeiffer i dr., C-397/01 do C-403/01, EU:C:2004:584, t. 113.), a u konkretnom slučaju Direktive o PDV-u. Budući da taj sud ima dvojbe u pogledu dosega nacionalne odredbe na čiju se povlasticu poziva u glavnom postupku, a njome se također prenosi Direktiva o PDV-u, nije očito da je pitanje upućeno Sudu u pogledu tumačenja te direktive potpuno beznačajno za donošenje odluke u tom sporu.

19 Slijedi da je prethodno pitanje dopušteno.

Meritum

20 Uvodno valja napomenuti da izraze upotrijebljene za utvrđivanje izuzećâ u članku 135. stavku 1. Direktive o PDV-u treba usko tumačiti jer je riječ o odstupanjima od općeg načela prema kojem se PDV naplaćuje na svaku naplatnu isporuku usluga poreznog obveznika (vidjeti presudu BGŻ Leasing C-224/11, EU:C:2013:15, t. 56.).

21 Kako bi se odgovorilo na postavljeno pitanje, valja razmotriti je li kod djelatnosti likvidacije šteta, poput onih koje obavlja Aspiro, riječ o „transakcijama osiguranja“ ili su to „povezane usluge koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju“ u smislu članka 135. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u.

22 Što se tiče, kao prvo, poslova osiguranja, njih, kao što je opće prihvaćeno, obilježava činjenica da se osiguravatelj obvezuje za unaprijed plaćenu premiju ispuniti osiguranoj osobi, u slučaju ostvarenja osiguranog rizika, činidbu ugovorenu prilikom zaključenja ugovora (presude CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, t. 17. i Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, t. 39.).

23 Sud je pojasnio da se izraz „transakcije osiguranja“ ne odnosi samo na poslove koje obavljaju sami osiguratelji, nego je načelno dovoljno širok da uključi i davanje pokrića osiguranja od poreznog obveznika koji sam nije osiguravatelj, ali koji u okviru skupnog osiguranja svojim klijentima pribavlja takvo pokriće koristeći se uslugama osiguravatelja koji preuzima osigurani rizik. Međutim, takve

operacije po svojoj naravi podrazumijevaju postojanje ugovornog odnosa između pružatelja usluge osiguranja i osobe kojoj su rizici pokriveni osiguranjem, to jest osiguranika (vidjeti presudu Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, t. 40. i 41.).

24 Međutim, u ovom slučaju, pružatelj usluga poput Aspira nije sam preuzeo obvezu prema osiguraniku kako bi mu jamčio pokriće rizika i uopće se ne nalazi u ugovornom odnosu s osiguranikom.

25 Slijedom toga, iako je usluga likvidacije šteta o kojoj je riječ u glavnom postupku i kako ju je opisao sud koji je uputio zahtjev bitan sastojak posla osiguranja jer u ovom slučaju obuhvaća utvrđivanje odgovornosti i iznosa štete kao i odlučivanje o isplati ili odbijanju osiguranikova odštetnog zahtjeva, valja napomenuti da ta usluga koja se, uostalom, pruža osiguratelju, ne može biti posao osiguranja u smislu članka 135. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u.

26 Nadalje, taj zaključak potkrijepljen je i nužnošću uskog tumačenja odstupanja od općeg sustava PDV-a, kako je naglašeno u točki 20. ove presude.

27 Navedeni zaključak ne može se dovesti u pitanje argumentom Aspira i poljske vlade, prema kojem bi položaj poslova osiguranja s gledišta PDV-a trebalo uskladiti s onim financijskih usluga. Prema njihovu mišljenju, budući da su usluge likvidacije šteta ključan dio posla osiguranja, iako čine zasebnu cjelinu, i one bi, poput rješenja koje je primijenjeno na financijske usluge, trebale uživati pogodnost izuzeća iz članka 135. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u. Tu analizu potvrđuje i prijedlog direktive Vijeća o izmjeni Direktive 2006/112 u pogledu statusa usluga osiguranja i financijskih usluga (COM(2007) 747 *final*), koji je Komisija podnijela 28. studenoga 2007.

28 U tom pogledu, Sud je, dakako, u presudi koja se ticala financijskih institucija presudio da se na pružene usluge – u tom slučaju određene informatičke usluge – primjenjuje izuzeće predviđeno člankom 135. stavkom 1. točkama (d) i (f) Direktive o PDV-u ako općenito čine zasebnu cjelinu i ispunjavaju posebne i bitne funkcije financijskih usluga opisanih u toj odredbi (vidjeti u tom smislu presudu SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, t. 66.).

29 Međutim, Sud je presudio da se analogija s financijskim uslugama ne može primijeniti na poslove osiguranja, naglasivši razliku između teksta članka 135. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u koja obuhvaća samo poslove osiguranja u pravom smislu riječi i članka 135. stavka 1. točaka (d) i (f) te direktive koje obuhvaćaju poslove „koji se odnose na“ određene bankarske poslove (vidjeti u tom smislu presudu Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, t. 43.).

30 Nadalje, budući da Vijeće nije usvojilo prijedlog direktive koji se spominje u točki 27. ove presude, on je bez ikakvog značaja za tumačenje pozitivnog prava pa ne može opravdati tumačenje članka 135. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u na temelju analogije s tumačenjem članka 135. stavka 1. točaka (d) i (f) te direktive.

31 Usto valja utvrditi da načelo porezne neutralnosti ne dovodi u pitanje zaključak iz točke 25. ove presude. Kao što je nezavisna odvjetnica navela u točki 28. svojeg mišljenja, to načelo ne dopušta da se, u nedostatku jednoznačne odredbe, proširi područje primjene izuzeća. Naime, to načelo nije pravilo primarnog prava kojim se može odrediti valjanost izuzeća, nego načelo tumačenja koje treba primjenjivati usporedo s načelom da se izuzeća moraju usko tumačiti (vidjeti u tom smislu presudu Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, t. 45.).

32 Kao drugo, valja ispitati jesu li isporuke usluga o kojima je riječ u glavnom postupku „povezane usluge [transakcija osiguranja] koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju“ koje se po toj osnovi mogu izuzeti od oporezivanja.

33 Što se tiče, s jedne strane, pojma „povezane usluge [transakcija osiguranja]“, valja zaključiti, kao što je i nezavisna odvjetnica istaknula u točki 31. svojeg mišljenja, da je pojam „povezane“ dovoljno širok da može obuhvatiti različite usluge koje pridonose obavljanju poslova osiguranja, a osobito likvidaciju šteta koja je jedan od bitnih sastavnih dijelova tih poslova.

34 S druge strane, što se tiče uvjeta prema kojem dotične isporuke „provode posrednici i zastupnici u osiguranju“, valja provjeriti može li se smatrati da djelatnost pružatelja usluga poput Aspira, a koja se sastoji od likvidacije šteta u ime i za račun društva za osiguranje odgovara djelatnosti koju provode takvi posrednici ili zastupnici.

35 U tom pogledu, to što u skladu s opisom činjenica suda koji je uputio zahtjev Aspiro nema svojstvo posrednika ili zastupnika u osiguranju nije presudno. Naime, formalno svojstvo tog društva nije dovoljno za zaključak da je njegova djelatnost obuhvaćena područjem primjene tog izuzeća.

36 Kao što je Sud već presudio, treba ispitati sam sadržaj predmetne djelatnosti (vidjeti u tom smislu presude Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, t. 32.; Abbey National, C-169/04, EU:C:2006:289, t. 66., i J. C. M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, t. 17.).

37 Za potrebe tog ispitivanja treba ispuniti dva uvjeta. Kao prvo, pružatelj usluge treba biti u odnosu s osigurateljem i osiguranikom (presuda Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, t. 44.). Taj odnos može biti samo neizravan ako je pružatelj usluga podugovaratelj posrednika ili zastupnika (vidjeti u tom smislu presudu J. C. M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, t. 29.). Kao drugo, njegova djelatnost mora obuhvaćati bitne vidove zadaće zastupnika u osiguranju, poput stjecanja novih klijenata i njihova povezivanja s osigurateljem (vidjeti u tom smislu presudu Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, t. 33. i 36.).

38 Pružatelj poput Aspira ispunjava taj prvi uvjet. Naime, on je u izravnom odnosu s društvom za osiguranje s obzirom na to da svoju djelatnost obavlja u njegovo ime i za njegov račun i da je u neizravnom odnosu s osiguranikom u sklopu ispitivanja i upravljanja odštetnim zahtjevima.

39 Nasuprot tomu, što se tiče drugog uvjeta koji se odnosi na usluge koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju ili njihovi podugovaratelji, one moraju biti povezane sa samom naravi profesije posrednika ili zastupnika u osiguranju, a koja se sastoji od stjecanja novih klijenata i njihova povezivanja s osigurateljem radi sklapanja ugovora o osiguranju (vidjeti osobito presude Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, t. 45; Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, t. 36., i J. C. M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, t. 18.). Kada je riječ o podugovaratelju, bitno je da sudjeluje u sklapanju ugovora o osiguranju (vidjeti u tom smislu presudu J. C. M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, t. 9. i 18.).

40 Međutim, djelatnost rješavanja odštetnih zahtjeva u ime i za račun osiguratelja, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, uopće nije povezana sa stjecanjem novih klijenata i njihovim povezivanjem s osigurateljem radi sklapanja ugovora o osiguranju.

41 Slijedom toga, takva djelatnost nije obuhvaćena pojmom „povezane usluge koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju“ u smislu članka 135. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u.

42 Poput usluga u predmetu koji je doveo do presude Arthur Andersen (C-472/03, EU:C:2005:135), uslugama likvidacije šteta pružatelja poput Aspira treba pristupiti ne kao uslugama zastupnika u osiguranju, nego kao izdvajanju djelatnosti koje obavlja društvo za osiguranje (vidjeti u tom smislu presudu Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, t. 38.).

43 U tim okolnostima nije nužno, kao što je to učinila vlada Ujedinjene Kraljevine uputiti na pojam „posredovanje u osiguranju” iz članka 2. točke 3. Direktive 2002/92/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 9. prosinca 2002. o posredovanju u osiguranju (SL 2003., L 9, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 8., str. 23.) ili na pojmove djelatnosti posrednika i zastupnika u

osiguranju iz članka 2. stavka 1. Direktive Vijeća 77/92/EEZ od 13. prosinca 1976. o mjerama za olakšavanje učinkovitog ostvarivanja slobode poslovnog nastana i slobode pružanja usluga u pogledu poslova zastupnika i posrednika u osiguranju (iz ISIC-ove skupine 630), a posebno prijelaznim mjerama u pogledu tih poslova (SL 1977., L 26, str. 14.), koja je zamijenjena Direktivom 2002/92. Kao što je nezavisna odvjetnica istaknula u točki 46. svojeg mišljenja, te direktive odnose se na poticanje slobode pružanja dotičnih usluga u Uniji i imaju drukčiji cilj od onoga Direktive o PDV-u. Te se definicije stoga ne mogu upotrijebiti kao takve radi određivanja područja izuzetih transakcija u sklopu Direktive o PDV-u.

44 Slijedom toga, transakcija kojom se rješavanje odštetnih zahtjeva samo povjerava trećoj osobi, a da ta eksternalizacija (*outsourcing*) ne uključuje i traženje novih klijenata i njihovo dovođenje u vezu s društvom za osiguranje radi sklapanja ugovora o osiguranju, nije izuzeta od PDV-a.

45 Uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 135. stavak 1. točku (a) Direktive o PDV-u treba tumačiti na način da usluge likvidacije šteta, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koje treća osoba pruža u ime i za račun društva za osiguranje, nisu obuhvaćene izuzećem koje je predviđeno tom odredbom.

Troškovi

46 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 135. stavak 1. točku (a) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da usluge likvidacije šteta, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koje treća osoba pruža u ime i za račun društva za osiguranje, nisu obuhvaćene izuzećem koje je predviđeno tom odredbom.

Potpisi